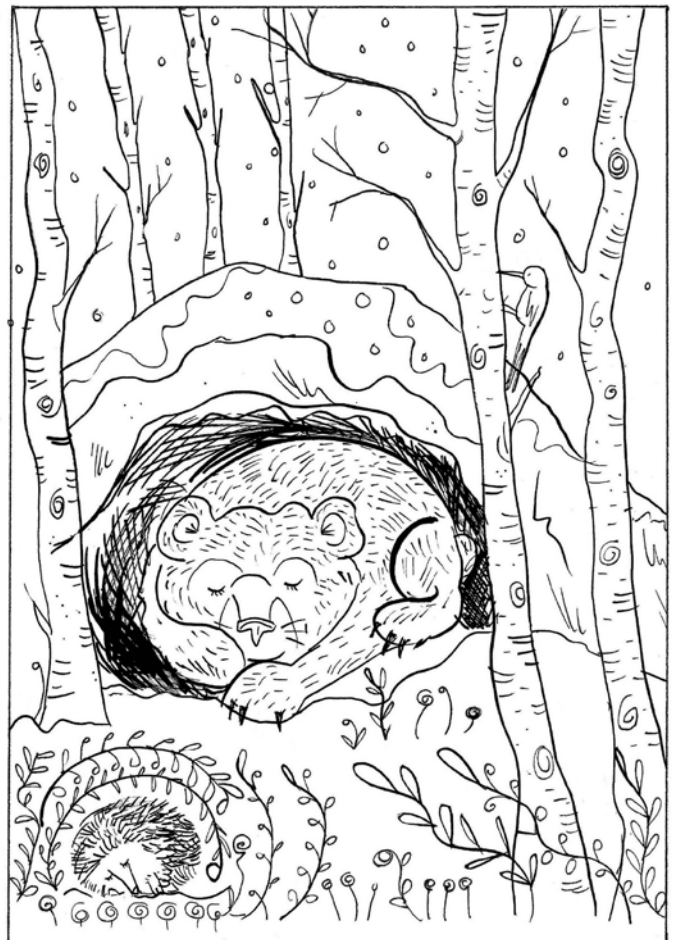
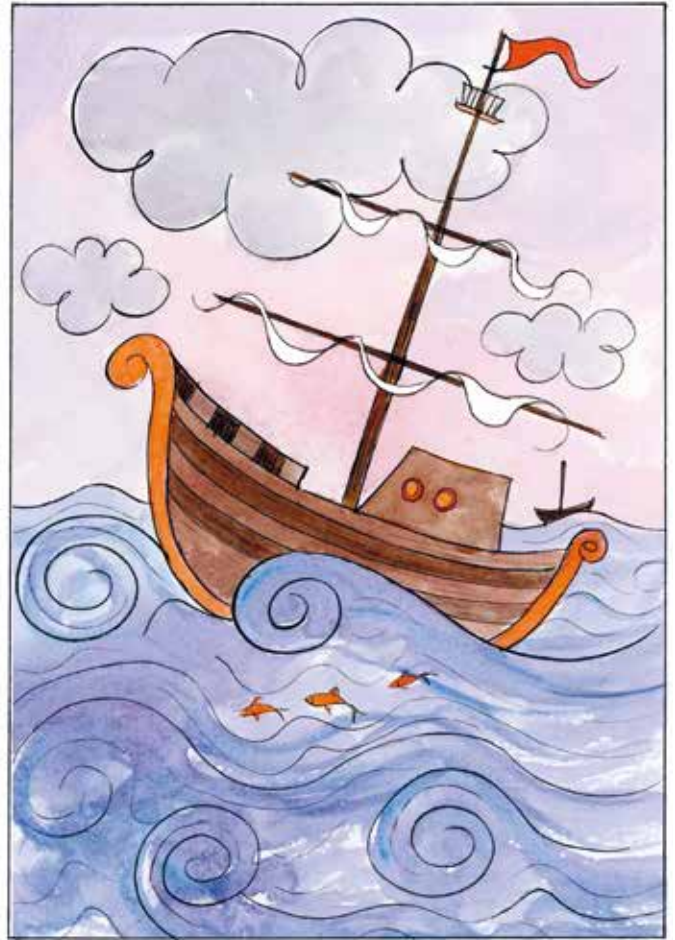
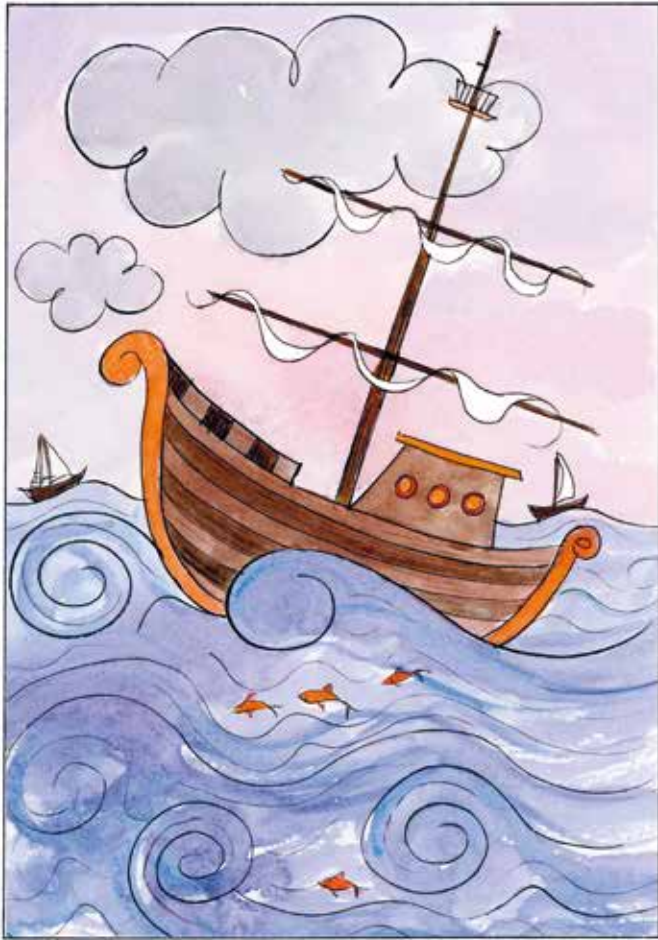

ZOEK DE 10 VERSCHILLEN

Helemaal hotsieknotsie

'Lek, helemaal lek.' Jens geeft een trap tegen de achterband van zijn fiets. 'Net nu ik naar basketbal moet. Leuk begin van de kerstvakantie, maar niet heus.'

'Dan ga je toch lopen?' merkt Jolien op. 'Doei! Ik ga naar Marieke!'

'Bekijk het! Da's minstens een halfuur.'

Jolien blijft even stilstaan. Plotseling draait ze zich om en rent het huis in. Even later duwt ze haar fietsleutel in Jens' hand.

'Hier. Neem mijn fiets maar.'

Jens grijnst. 'Bedankt zussie!' Hij stopt het sleuteltje in zijn broekzak.

Kan dat wel? Jens staart naar Joliens fiets. Roze met een witte krat voorop en een jasbeschermer met roze bloemetjes. Nee, da's drie keer niks. Hij sloft naar binnen.

'Ma-am, wilt u me naar basketbal brengen?'

'Waarom dat?'

'Mijn band is lek.'

'Je mag toch op Joliens fiets?'

'Néé!'

'Die is toch prima?'

'Róze!' Jens trekt een vies gezicht. 'Ik rij straal voor gek!'

Mama schudt haar hoofd. 'Noodzaak is noodzaak.'

'Ah mam, please? Met de auto bent u er zo!'

'Vooruit dan', zucht mama. 'Maar terug moet je lopen. Ik ga boodschappen doen.'

Jens is allang blij. 'Bedankt mam!'

Het moet lukken! Jens stuitert met de bal op de basket af. Met een boog gaat hij om Pieter heen, langs Benjamin ...

'Scoren!' roept Mark.

Jens meet de afstand, doet nog een paar stappen, pakt dan de bal en mikt.

O nee ... Mis! Alweer.

'Loser!' scheldt Bas. 'Ik stond vrij! Speel die bal dan door!'

Jens doet of hij niets hoort. Met gebogen hoofd loopt hij weg. Wat heeft-ie vandaag? Normaal had hij allang gescoord!

Hij kan veel beter spelen. Vanaf nu zal hij zijn team eens wat laten zien!

Fanatiek rent hij even later achter de bal aan. Hij zál die bal hebben, hij móét scoren!

Pats! Hij botst tegen iemand aan, struikelt over een voet en valt met een smak op de vloer.

'Kijk uit je doppen!' roept Bas.

Jens grijpt naar zijn heup. Au, dat doet gemeen zeer. Waarom heeft-ie ook dat fietssleuteltje in zijn sportbroek gestopt?

Zijn vriend Martijn steekt een hand naar hem uit. 'Gaat het?'

De andere jongens staan rond de basket. Jens hoort ze juichen als de bal erdoor gaat. Hij wrijft nog eens over zijn heup. Nee, hij heeft vandaag echt zijn dag niet.

Als de jongens hem maar niet zien ...

Zenuwachtig kijkt Jens om zich heen terwijl hij de fiets zoekt. Had hij hem hier in de hoek gezet? Gek, hij weet daar helemaal niks meer van. Roze met een witte krat. Bloemetjes op de jasbeschermer. Die roze kralen op de spaken heeft hij nog niet eerder opgemerkt. Belachelijke dingen!

Hij pakt het sleuteltje en morrelt in het slot. Gauw weggrijden! Als de jongens zijn roze fiets zien, kan hij het wel schudden. Bah, wat gaat dat slot lastig ...

Martijn staat naast hem te wachten. 'Ben je op Joliens fiets?'

'Mm. Mijn band was lek.'

'Balen. Dat meiden zoiets mooi vinden ... Róze!'

Jens krijgt het steeds warmer. 'Dat slot wil van geen kanten.'

'Zal ik es?'

Martijn krijgt de sleutel en probeert het. 'Geen beweging in te krijgen.'

'Geef maar weer.' Vanuit zijn ooghoeken ziet Jens dat de andere jongens weg zijn. Gelukkig.

Met kracht draait hij opnieuw aan de sleutel.

Krrrak.

O, nee ... Geschrokken staat hij met twee helften van de sleutel in zijn handen.

Help, wat nu?

'Lopen', zegt Martijn. 'En je achterwiel optillen.'

Jens pakt met zijn ene hand het stuur en met de andere de bagagedrager. Bah, dat kan er nog wel bij.

Om de beurt sjouwen ze de fiets de hele weg naar huis. Als ze er eindelijk zijn, zet Jens hem opgelucht tegen de schuur.

'Zullen we mijn robot afmaken?'

De jongens zijn net een paar minuten bezig, als Jolien de kamer binnenkomt.

'Wat doet die fiets hier?'

Jens kijkt op van de lego. 'Ik kreeg hem niet van het slot. Het sleuteltje brak af. Sorry.'

'Hè?! Maar dat is mijn fiets niet!'

'Hm?'

'Mijn fiets staat in de schuur. Dit is een andere. Ik heb geen glow-in-the-dark op de spaken!'

'Wat?!' Jens schiet overeind. 'Heb ik de verkeerde ...?' Opeens heeft hij het smoorheet.

Mama komt erbij. 'Ik heb je met de auto naar basketbal gebracht, Jens. Jij zou terug lopen.'

'O nee hè! Ik was niet met de fiets!' Jens slaat tegen zijn voorhoofd. 'Wat ben ik een sufferd!'

'Dat kun je wel zeggen', knikt mama.

's Avonds aan tafel moet Jens het hele verhaal aan papa vertellen.

'Je hebt iedereen aardig wat werk gegeven, Jens.' Papa telt op zijn vingers. 'Eén. Mama moest de fiets met de auto terugbrengen. Twee: dat meisje van wie de fiets is, heeft misschien lang lopen zoeken naar haar fiets.'

Oeps. Jens bijt op zijn lippen.

'Drie: mama moet Joliens reservesleutel opzoeken.'

'Die heb ik al', zegt mama. 'Jens laat morgen een nieuwe sleutel bijmaken.'

'Hoe kwam je zo verstrooid, Jens?' vraagt papa met een klein lachje.

'Ik weet het niet.' De zucht lijkt uit zijn tenen te komen. 'Ik had gewoon mijn dag niet.'

Mama woelt even door zijn haar. 'Je boft. Vandaag is het toch een beetje wél jouw dag. We eten jouw lievelingstoetje.'

Jolien pakt een schaalje met karamelvla en slagroom van het aanrecht. 'Voor jou, Jens. Omdat ...'

'Lekkerrrr!' roept Jens. Het schaalje staat nog niet eens op tafel als hij al een lik neemt. O nee hè, zijn hele neus zit onder de slagroom!

'Het is toch echt mijn dag niet', kreunt hij.

Papa en mama lachen. En Jolien grijnst: 'Jij bent helemaal hotsieknotsie!'

